

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **M. T. s.r.o.**, so sídlom B., IČO: X., zastúpený: *Advokátska kancelária B. – Ď. s.r.o.*, so sídlom D., IČO: X., proti odporcovi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova č. 8, 810 00 Bratislava, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. RP/17/2010 zo dňa 23.03.2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/17/2010 zo dňa 23.03.2010 **z r u š u j e** podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a **vracia** vec odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 460,40 EUR do tridsiatich dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu navrhovateľa Advokátska kancelária B. – Ď. s.r.o., D., B.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozhodnutím č. RP/17/2010 zo dňa 23.03.2010 odporca ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov postupom

podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. rozhodol, že účastník správneho konania č. 36-PLO/O-762/2010 M. T. s.r.o. **porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.** tým, že dňa 26.11.2009 o cca 20:16 hod. odvysielal sponzorovaný program P., v ktorom osobitnými propagačnými zmienkami došlo k priamej podpore služby L. sponzora programu T., národná lotériová spoločnosť, a.s., za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 1 000 EUR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas opravný prostriedok, v ktorom namietal, že rozhodnutie odporcu je v rozpore s princípmi právneho štátu a v rozpore so zákazom retroaktivity. Odporca začal konanie vo veci porušenia ustanovení zákona o vysielaní po nadobudnutí účinnosti novely zákona (15.12.2009), pričom prejednávaný skutok sa stal za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. V novelizovanej právnej úprave neexistujú prechodné ustanovenia obsahujúce režim pre použitie zákona na skutky, ktoré sa stali pred účinnosťou novely, avšak ich prejednanie nebolo skončené, prípadne ani začaté ako v tomto prípade. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné konanie je konaním správneho trestania, poukázal navrhovateľ na úpravu otázky retroaktivity pre trestné konanie. Retroaktivita je v prípade posudzovania trestnosti činov zakázaná v rámci čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ ide o ochranu pred retroaktivitou právnych účinkov v ostatných veciach (podľa právneho názoru Ústavného súdu SR), je implikovaná (ochrana) v princípe právneho štátu ustanoveného čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Navrhovateľ je toho názoru, že s ohľadom na ustanovenie čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, nie je možné takúto aplikáciu právnej normy na vznik právnych vzťahov pred účinnosťou tejto právnej normy pripustiť. Takáto aplikácia právnej normy by bola v rozpore s princípmi právneho štátu, a to najmä so zásadou právnej istoty účastníkov právnych vzťahov. Je potrebné vykladať právne normy v súlade s ústavným príkazom podľa čl. 154 ods. 4 Ústavy SR.

Navrhovateľ považuje za nezrozumiteľné znenie výroku rozhodnutia, keď nie je zrejmé podľa ktorého znenia právneho predpisu správny orgán vyniesol výrok. Vo výroku a ani v odôvodnení nie je zdôvodnený spôsob, akým správny orgán dospel k použitiu právnej úpravy podľa ktorej postupoval a rozhodol. Navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozhodnutie odporcu č. RP/17/2010 zo dňa 23.03.2010 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa uviedol, že povinnosť ustanovená v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. sa po zmene právnej úpravy k 15.12.2009 nezmenila pre vysielateľa v žiadnom ohľade. Predmetné ustanovenie iba rozšírilo okruh povinných subjektov okrem vysielateľa aj na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie. Nezmenilo sa paragrafové označenie tejto povinnosti, skutkové vymedzenie tejto povinnosti a nezmenila sa ani sankcia za porušenie danej povinnosti.

Sponzorovaný program, ktorý účastník konania odvysielal pred novelou zákona č. 308/2000 Z.z. bol posudzovaný podľa zhodných kritérií aj pri rozhodovaní správneho orgánu, teda po predmetnej novele. Priama podpora služieb sponzora programu formou osobitných

propagačných zmienok, ku ktorej v predmetnom sponzorovanom programe došlo, bola v rozpore s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z. tak pred novelou ako aj po jej účinnosti. Skutočnosť, že sa táto povinnosť rozšírila aj na poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, nič nemení na fakte, že priama podpora služieb sponzora programu v sponzorovanom programe formou osobitných propagačných zmienok je stále v rozpore s rovnakou povinnosťou zákona č. 308/2000 Z.z. Z tohto dôvodu odporca nesúhlasí s argumentom navrhovateľa o porušení princípu právnej istoty navrhovateľa. Správny delikt, ktorý navrhovateľ spáchal bol rovnakým správnym deliktom tak za účinnosti novej ako aj starej právnej úpravy. Z tohto dôvodu je odporca presvedčený, že právna norma, ktorú aplikoval v napadnutom rozhodnutí nepôsobila retroaktívne, nakoľko skutková podstata správneho deliktu, ktorého porušenie bolo napadnutým rozhodnutím konštatované, je zhodná so skutkovou podstatou správneho deliktu definovaného právnou úpravou účinnou pred 14.12.2009.

Vo výroku predmetného rozhodnutia je uvedené, cit.: „**porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.**”. Z uvedeného je podľa názoru odporcu zrejmé, že odporca rozhodoval podľa právnej úpravy účinnej v čase rozhodovania. Identickú formuláciu používa odporca pri svojich rozhodnutiach od účinnosti zákona č. 308/2000 Z.z. a obdobnú formuláciu používajú aj ostatné správne orgány, pričom pri súdnom preskúvaní zákonnosti rozhodnutí odporcu bolo vždy považované za samozrejmé, že takáto formulácia odkazuje na právnu normu účinnú v čase rozhodovania. Z tohto dôvodu považuje odporca argument navrhovateľa o nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia za nedôvodný. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že odporca po nadobudnutí účinnosti novely zákona č. 308/2000 Z.z. postupoval v správnom konaní podľa novej právnej úpravy. Odporca navrhol, aby najvyšší súd rozhodnutie odporcu č. RP/17/2010 zo dňa 23.03.2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z., na základe podaného opravného prostriedku preskúmal rozhodnutie odporcu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporcu č. 36-PLO/O-762/2010 a vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný.

Odporca napadnutým rozhodnutím rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 26.11.2009 o cca 20:16 hod. odvysielal sponzorovaný program P., v ktorom osobitnými propagačnými zmienkami došlo k priamej podpore služby L. sponzora programu T., národná lotériová spoločnosť, a.s. Skutkový stav nebol medzi účastníkmi konania sporný. Navrhovateľ v opravnom prostriedku namietal, že odporca použil novú právnu úpravu na skutok, ktorý sa stal pred jej účinnosťou, ďalej nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia z dôvodu, že nie je zrejme podľa ktorého znenia právneho predpisu správny orgán rozhodol a nedostatočné zdôvodnenie výšky sankcie.

Najvyšší súd konštatuje, že námietka navrhovateľa týkajúca sa nezrozumiteľnosti výroku napadnutého rozhodnutia je dôvodná.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Zákon č. 308/2000 Z.z. neobsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa konania podľa tohto zákona, ale odkazuje na zákon č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok), a tento v § 47 ods. 2 upravuje náležitosti výroku rozhodnutia, podľa ktorého výrok rozhodnutia musí obsahovať ustanovenie právneho predpisu podľa ktorého bolo rozhodnuté.

V danom prípade bolo rozhodnuté o správnom delikte a navrhovateľovi bola uložená pokuta za porušenie právneho predpisu, pričom došlo k zmene právnej úpravy v období medzi porušením povinnosti a rozhodovaním odporcu. Predmetný skutok sa stal v čase za účinnosti zákona č. 308/2000 Z.z. v znení zákona č. 318/2009 Z.z. V čase rozhodovania odporcu o tomto skutku nadobudol účinnosť zákon č. 498/2009 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 308/2000 Z.z. Keďže vo výroku rozhodnutia je uvedené len, že „účastník správneho konania č. 36-PLO/O-762/2010 M. T. s.r.o. porušil povinnosť ustanovenú v § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z.“, nie je z neho zrejme podľa akej právnej úpravy rozhodol odporca, či účinnej v čase, kedy došlo k porušeniu právnej povinnosti, t.j. podľa zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009 alebo podľa právnej úpravy účinnej od 15.12.2009, teda v čase rozhodovania. Ide o špecifickú situáciu, kedy v zmysle čl. 50 ods.6 Ústavy SR (trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejší), prichádza do úvahy aplikácia ktoréhokoľvek priaznivejšieho z nich. **Právny predpis podľa ktorého správny orgán rozhodol musí byť vo výroku rozhodnutia vymedzený tak, aby nedochádzalo k pochybnostiam, podľa účinnosti ktorej právnej úpravy správny orgán rozhodol o správnom delikte, a to najmä ak došlo k zmene právnej úpravy v období medzi porušením povinnosti a rozhodovaním odporcu.** Pretože z výroku napadnutého rozhodnutia to nie je možné zistiť, je rozhodnutie odporcu nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a súd sa nemohol zaoberať ďalšími námietkami navrhovateľa, ktorých posúdenie závisí od vyriešenia tejto spornej otázky.

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodnutie odporcu zrušil podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., keďže z výroku rozhodnutia odporcu nie je zrejmé podľa akého znenia zákon č. 308/2000 Z.z. rozhodol, či použil zákon účinný v čase spáchania skutku, alebo zákon účinný v čase rozhodovania o správnom delikte.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal náhradu trov konania, ktoré tvoria trovy právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, opravný prostriedok zo dňa 13.05.2010 (§ 14 ods. 1 písm. a/, c/ vo výške podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase vykonania právnej služby), t.j. 2x 120,23 € + 19% DPH = 286,15 € a účasť na pojednávaní pred súdom dňa 08.02.2011 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vo výške podľa § 11

ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov), t.j. 1x 123,50 € + 20% DPH = 148,2 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) 2x vo výške 7,21 € + 19% DPH = 17,16 € a 1x režijný paušál vo výške 7,41 € + 20% DPH = 8,89 €, celkom 286,15 + 148,2 + 17,16 + 8,89 = 460,4 €.

Navrhovateľovi nevznikla povinnosť platiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok, keďže bol v konaní úspešný (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov), preto mu súd nepriznal požadovanú náhradu trov konania v tejto časti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 8. februára 2011

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková